

Heidi

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Repovestire după
romanul lui Johanna Spyri

CUPRINS

CAPITOLUL 1

Tot mai sus, pe munte 9

CAPITOLUL 2

Întâlnirea cu bunicul 13

CAPITOLUL 3

Acasă cu bunicul 21

CAPITOLUL 4

Cu caprele 29

CAPITOLUL 5

Vizita la bunica 35

CAPITOLUL 6

Doi oaspeți 45

CAPITOLUL 7

Noua familie 53

CAPITOLUL 8

O plimbare prin oraș 60

CAPITOLUL 9

Bani și pisoi 69

CAPITOLUL 10

Cealaltă bunică 80

CAPITOLUL 11

Fantoma din casă 92

CAPITOLUL 12

În drum spre casă 101

CAPITOLUL 13

Acasă 109

CAPITOLUL 14

Bat clopotele duminica 114

CAPITOLUL 15

Sosesc, în sfârșit, musafirii! 121

CAPITOLUL 16

În casă nouă 126

CAPITOLUL 17

Vești de la prieteni de departe 132

CAPITOLUL 18

Viața cu bunicul 137

CAPITOLUL 19

La revedere, nu adio 144

Tu ce părere ai?

Întrebări pentru discuții 153

Notă către părinți și educatori

de Arthur Pober, doctor în educație 156

CAPITOLUL 1

Tot mai sus, pe munte

– Heidi, ține pasul!

Cuvintele parcă i-au străpuns urechile fetei de cinci ani, peste măsură de înfoclită. Ea a dat din cap către mătușa ei și a iuțit pasul. Era o zi caldă de iunie și cele trei rochii pe care le purta – una peste alta – și șalul gros de lână îi îngreunau mersul.

– Ai obosit? a întrebat mătușa Dete.

– Nu, a răspuns fetea. Mi-e cald.

– Curând ajungem sus. Dar mai ai ceva de mers. Trebuie să mergi mai repede și să faci pași mari și vom ajunge cam într-o oră, a spus femeia cu veselie în glas.

Aveau senzația că trecuseră ore bune de la plecarea din Dorfli, dar, de fapt, porniseră la drum de numai un ceas și abia ajunseseră într-un sătuc, aflat la poalele muntelui. Oamenii se opreau aici de obicei pentru a se odihni și a-și vizita prietenii, în drumul lor către vârf. Dar, în ziua aceea, tânăra femeie și copila nu se opriseră pentru odihnă, călătoria pe care o făceau fiind prea importantă pentru a fi întreruptă de vizitarea unor prieteni.

— Dacă urci mai sus pe munte, te voi însoți și eu, Dete! le-a strigat o femeie.

Dete i-a făcut semn cu mâna, dând din cap și încetinind pasul, astfel încât femeia mai în vârstă s-o ajungă din urmă.

— Presupun că aceasta este fetița lăsată în urmă de sora ta, nu? a întrebat-o femeia, văzând-o pe Heidi.

— Da, răspuse Dete. O duc să locuiască împreună cu bunicul ei.

– Ai de gând să lași copila cu el? Nu ești în toate mințile! Cum poți face așa ceva? Oricum, bătrânul nu va dori să aibă grijă de ea. O să vă dea pe amândouă afară imediat ce ajungeți!

– Nu poate face asta, a spus Dete. Este bunicul ei. Am avut grijă de ea de când i-a murit mama, pe când săraca fetiță avea un an. Dar acum mi s-a oferit o șansă nemai-pomenită. Am găsit, în sfârșit, un loc plăcut unde să trăiesc și să muncesc. Și a venit timpul ca bunicul ei să-și facă datoria.

– Așa că ai de gând să lași pur și simplu fetița cu bătrânul și să pleci? a întrebat femeia surprinsă. Îmi vine tare greu să cred că vei face așa ceva.

– Ce vrei să spui? a întrebat Dete. Mi-am făcut datoria față de Heidi! Ce crezi că ar trebui să fac cu ea? N-o pot lua cu mine!

Bătrâna nu răspunse. Ajunseră la casa pe care aceasta o vizita, iar Dete își aminti de ea. O femeie mai tânără locuia acolo, alături

de mama sa și de fiul ei, Peter. Mai toată lumea îl cunoștea pe băiatul de 11 ani, care cobora în fiecare dimineață în vale după capre. Le mâna apoi sus pe munte și avea grijă de ele până seara, când venea vremea să se întoarcă acasă.

– Mult noroc! a strigat bătrâna, intrând în casă s-o vadă pe bunică.

Dete i-a făcut cu mâna, privind-o cum intră în căbănuța aceea maronie. Nu voia să recunoască faptul că prietena sa ar fi putut avea dreptate. S-a oprit câteva clipe să-și aranjeze pălăria și apoi i-a aruncat o privire lui Heidi. Trebuia să-și vadă de drum.

CAPITOLUL 2

Întâlnirea cu bunicul

Heidi privea cu plăcere turma de capre și pe băiatul care le mâna. Se chinuia să țină pasul cu el, în timp ce acesta țopăia de pe o stâncă pe alta, dar cele câteva rânduri de haine pe care le purta fetița o împiedicau să meargă îndeajuns de aproape de el încât să-i vorbească.

Dintr-odată, Heidi s-a așezat și a început să-și scoată pantofii și ciorapii, pe cât de repede îi permiteau degețelele. Când a isprăvit, și-a desfăcut și șalul roșu aprins și l-a aruncat într-o parte, scoțându-și apoi haina. Mai avea să descheie încă una aflată

